

Florentin Smarandache

Povești

de adormit copiii

F l o r e n t i n S m a r a n d a c h e
POVEȘTI DE ADORMIT COPIII

Ediția a doua, revăzută și ilustrată de copii

Editor: prof. Nicoleta Ana Lazăr

Acest volum este ilustrat cu desene ale copiilor de la de la Școala gimnazială nr. 2 Remeți și Grădinița cu program normal nr. 4 Remeți (jud. Bihor), sub îndrumarea prof. Nicoleta Ana Lazăr.

Au participat copiii:

Diana Piț Dogar

Andrei Lazăr Bila

Alexandra Vlașin

Damian Albuț

Daniel Lazăr Bila

Daniel Piț Dogar

Luiza Mariș

Ioana Gaița

Andrada Matei

Florentin Smarandache

POVEȘTI

DE ADORMIT

COPIII

Ediția a doua, revăzută și ilustrată de copii

Editor: prof. Nicoleta Ana Lazăr

Cluj-Napoca

2017

ISBN 978-1-59973-507-8

Tehnoredactare:

Editura Zece

10, Alea Negoiu

Cluj-Napoca, România

liviu.molan@laposte.net

Referenți:

Ion Popescu-Braniște, scriitor, Tg. Jiu

Andrușă R. Vătuțiu, scriitor, Orșova

Cuprins

GODĂCELUL	7
AUTORIZAȚIA	27
VECINELE	49
CĂȚELUȘA LUȘA, PURCELU CELU ȘI PISICA SICA.....	67
PĂCALĂ ȘI \$UPERMAN.....	79

Ediția I:

Florentin Smarandache: DESTIN.

Craiova: Aius, 2000

1100 Craiova, Bd. N. Titulescu. bl. 46, ap. 7

248 p. ; 21 cm.

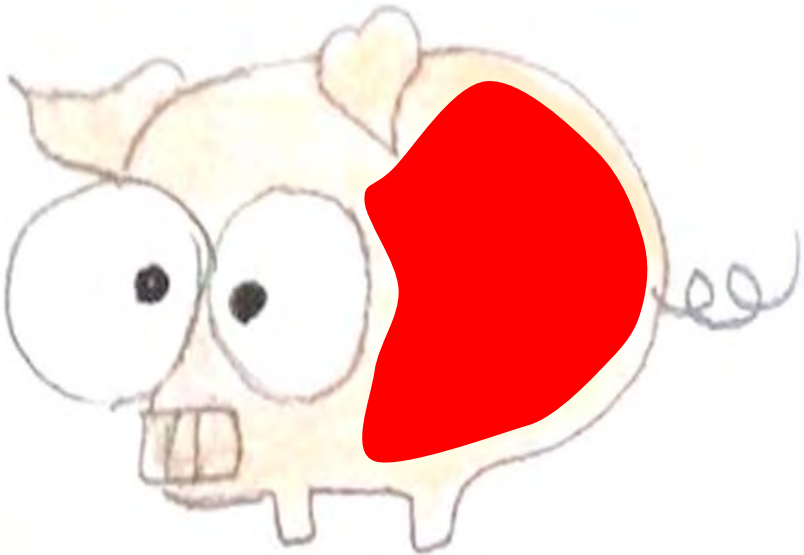
ISBN 973 - 9490 - 28 – X

© Editura AIUS Craiova.

ȚODĂCELUL

La Bălcești a fătat scroafa nouă purceluși, micuți ca niște șobolani, unul după altul, cu râțul rotund; iar pentru al zecelea s-a scremut, s-a văicărit până când l-a tras veterinarul cu niște forcepsuri - mai mult mort decât viu.

Era roșu ca un drac, și pricăjit, încât Maia
a crezut c-o să-l lepede.

Taia le pregătise un așternut cald, din paie proaspete, în care să se oblojească
Doamna Scroafă cu copilașii ei.

Cum au ieșit afară din mă-sa, au început să ștepe de foame.

Prâslea purceilor nici nu se ținea pe picioare și dormita în paie. Era purcelușul cel mai urât dintre toți, rahitic, și nu creștea de loc.

Cu toate acestea, a devenit cel mai iubit.

Târgoveții care îl zăreau în cocină rosteau cu milă în glas "Ce arătare mică!", și-l îndrăgeau.

Taia îl alinta: "Ăsta-i godăcelul! ...
Ia uite, Mihăiță, godăcelul...
ciocotește și el prin curte!",
și se apropia ușor
de el, purcelușul
guița nițel, apoi
Taia îl scărpina
pe burtiță,
printre piciorușe,
cu degetele,
și râtosul
se întindea
și se lungea,
cât era el de scurt,
unde se nimerea,
ca porcul, pe gloduri,
în baltă.

Iar Taia pleca, Godăcelul mai aștepta ce aștepta și, văzând că nu-i mai acordă nimeni atenție, coicăia o dată, de două ori, și pe scula firav.

Era așa de puțințel și jigodie de credeai că e pe punctul de a-și da sufletul.

Guruia continuu cât se târa prin lemne.

Frații nu-l băgau în seamă, iar când era vorba de supt, godăcelul nici n-apuca țâța mamei sale.

Năpădeau cu toții la scroafă, iar bietul godăcel era călcat și alungat de ceilalți.

Dar într-o zi, goagățul a dispărut. L-au căutat printre lemne, pe sub cotețul de pășări...

“O fi căzut în closet”, presupunea Nea Iulică...

“Ba mai degrabă în beci”, își dădu cu părerea Maia.

Până când, scormonind cu furca prin paie ude și nămolite, Taia l-a găsit înghețat.

Și nu mai răsufă.

Era prin luna martie.

Se trântise scroafa pe el și-l strivise.

Le venea la toți ai casei să lăcrimeze.

Ținuseră la el ca la un copil bolnav și suferind.

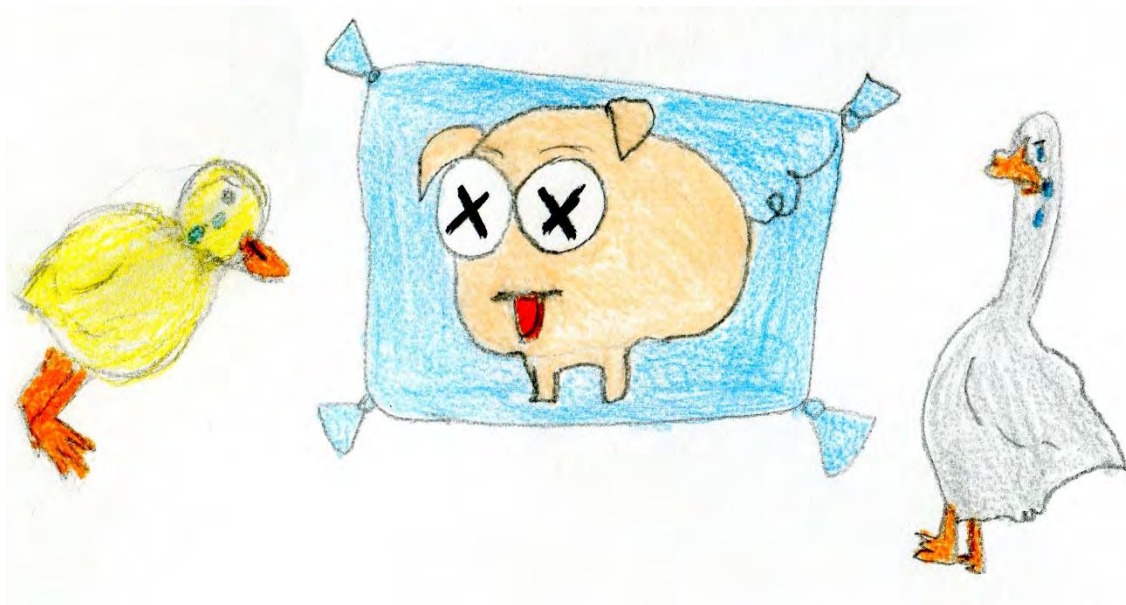
Acuma erau întristați.

14

Maia l-a luat în odaie, i-a făcut o injecție și l-a așezat lângă sobă pe un preș îngrămădit.

Iar, pe înserat, au aprins focul în vatră.

Fumul ieșea pe horn.

Vreo două-trei zile a zăcut la gura sobei. Maia îi da lapte de la capră cu biberonul.

Să-l fi văzut cum sugea! Mai hău ca din ugerul mă-sii!

Noaptea umbla pe sub pat, grohotea de unul singur.

Într-o dimineață, Taia l-a găsit culcat în pat, lângă el, pe un macat.

"Ce faci aicea, mă, neastâmpăratule? Ai înviat?"
Purcelul băgase năsucul sub perină și morocănea subțire. "Te-ai boierit?"

Se înzdrăvenise șmecherașul; nu mai voia în ruptul capului să-și părăsească noua reședință.

Pe la amiază a răsărit un soare cu dinți.

Godăcelul n-a mai avut încotro și a fost poftit afară.

Covițăia prin curte, pe deplin întremat.
Dacă te nimereai lângă el, te trăgea
de pantaloni să-i aduci și lui haleală,
ori să te joci cu el.

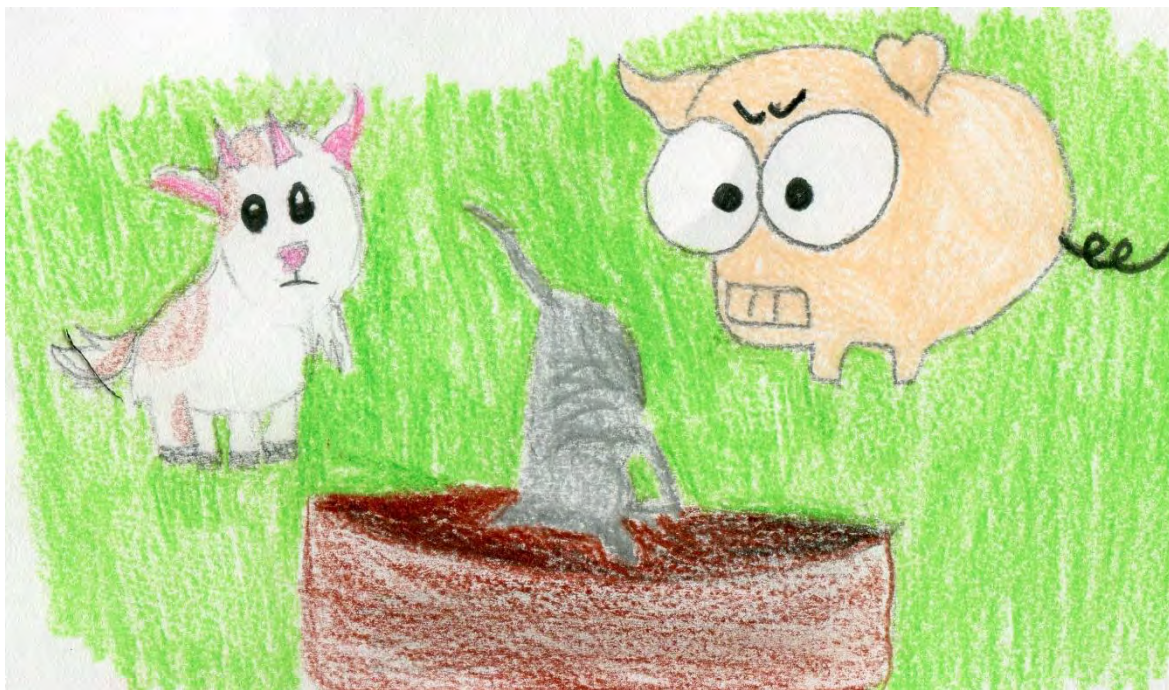
Aveai impresia că scapi cu una cu două de dânsul? Te înșelai! Când te prefăceai că nu-l observi, se lua după tine grohăind.

18

Se ducea apoi la mă-sa. Dar scroafa îi înțârcase și, între timp s-a lepădat de ei. Dacă îi prindea că încearcă să sugă, îi mușca.

Godăcelul trăia singur, cu cei doi frațiori
mai mari, care rămăseseră nevânduți,
dormea cu iezii și mânca la bucătărie
din același castron cu pisicul Mannix.

Într-o zi a intrat în ceaunul cu sorbeală
și nu mai putea să se scoată. El băga
și botul și picioarele din față în strachina
cu mâncare. Acum scăpase cu totul.

Mai-mai să se-nece. Și guițăia de mama
focului. Zeama era și puțin fierbinte.

Mihai a văzut că se mișcă ceaunul. Că merge
singur. Și când a înțeles, a-nceput să râdă
și să bată din palme.

Purcelușul se zbătea, stropea sorbeala
în lături.

Găinile, hoațe, prin jur, se repezeau cu ciocul.
Lușa lătra fără să priceapă o iotă.

Luşa lătra fără să priceapă o iotă.

A venit Taia și l-a scos. Apoi l-a mângâiat:
"Mă godăcele!... Godăcelul meu!".

Taia îl dezmierda mai ca nepoțelul.

De atunci, purcelușul a devenit jucăria vie
a lui Mihai. Cu un băț în mână îl atingea
peste picior. Și îl necăjea. Îl jigărea.

Goagățul începuse iar să slăbească.

Era gălbejit. Râpos.

Bunicii i-au cumpărat un purceluș de
cauciuc. Nu i-a plăcut. I l-a "prezentat"
goagățului. Acesta l-a mirosit și l-a
răsturnat cu ticul. Cățelușa, smucindu-l cu
colții, l-a rupt în bucățele. Lui Mihai nu-i
păsa.

Mihai nu-l slăbea toată ziulica.

De Paști a venit tanti Gheorghița lu' Sabin
pe la noi și, când a dat cu ochii de godac,
a exclamat: "Fă Mărioară, să vezi tu ce
porc să face ăsta de Crăciun!".

A trecut și Întâi Mai.

Fârtații lui Prâslea dispăreau unul câte unul
pe la vecini.

Nici iezii nu mai existau.

Purcelușul: singur-cuc. Printre rațe. Printre
gâște.

Și cu atât mai mult constituia principala
atracție a lui Mihai.

Căci nici cu copiii nu se mai hârjonea.

Îi antrena pe toți la joacă pe seama
goagățului.

"Lasă-l mă, Mihăiță, că e mic și el", se ruga
Maia.

Dar ți-ai găsit: Mihăiță să asculte!

Făcea mai împotrivă.

Până când, într-o miercură, obosit și
hăituit, godăcelul s-a supărat și a murit.

Plângea
Mihai,
dar era
târziu.

AUTORIZAȚIA

Fabulă

Blocul de furnici a fost construit în timp record.

La intrare s-a instalat un Brotăcel Portărel.

Cine dorește să cheme vreo locatară se adresează politicos Portărelului, care orăcăie gros pe scări până aude locatara cu pricina și coboară la parter.

La al nouălea etaj, aflat în al nouălea cer, Furnicuța Anicuța gătește pe reșou supă cu găluște.

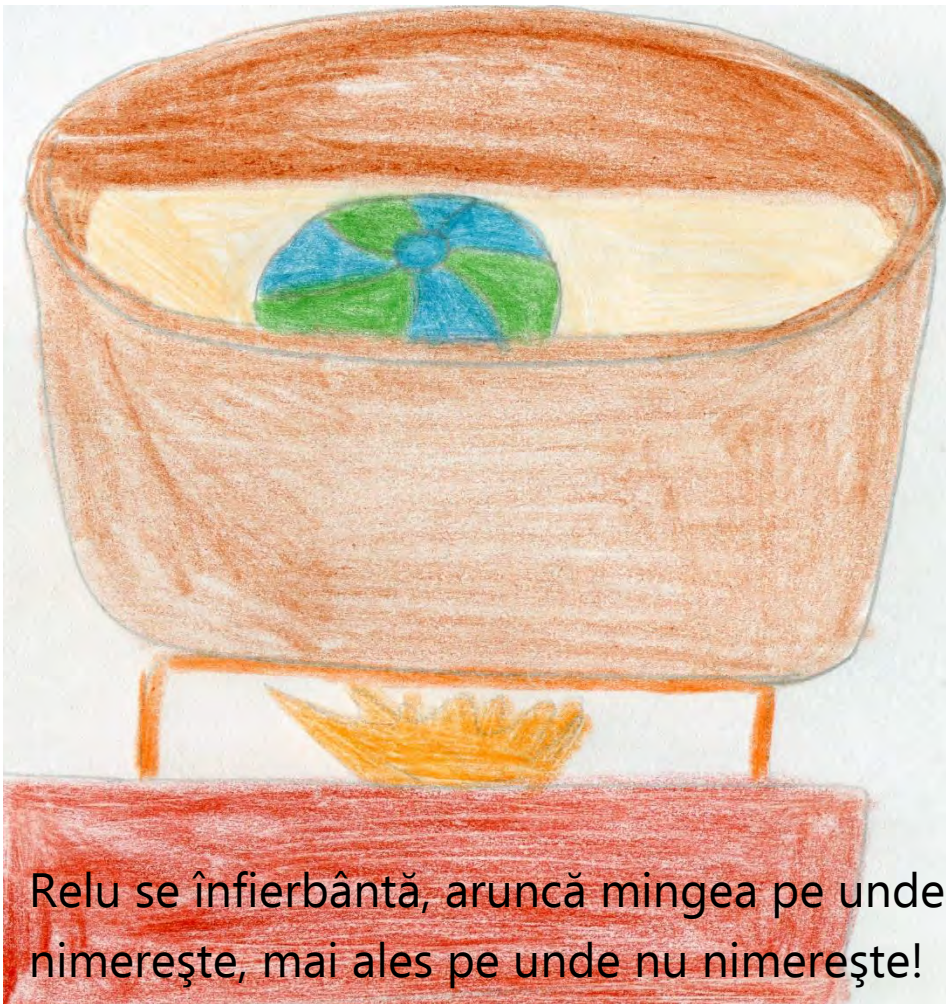
Miticuța locuiește cu frățiorul ei, Furnicelu Relu.

Neastâmpărat din cale-afară, Relu joacă
mingea pe balcon. Anicuța se îngrijește
când de supă, când de frățior.

31

"Bate-l-ar toaca
să-l bată, se mânia
sărăcuța, că-mi face
o mie de nervi!"

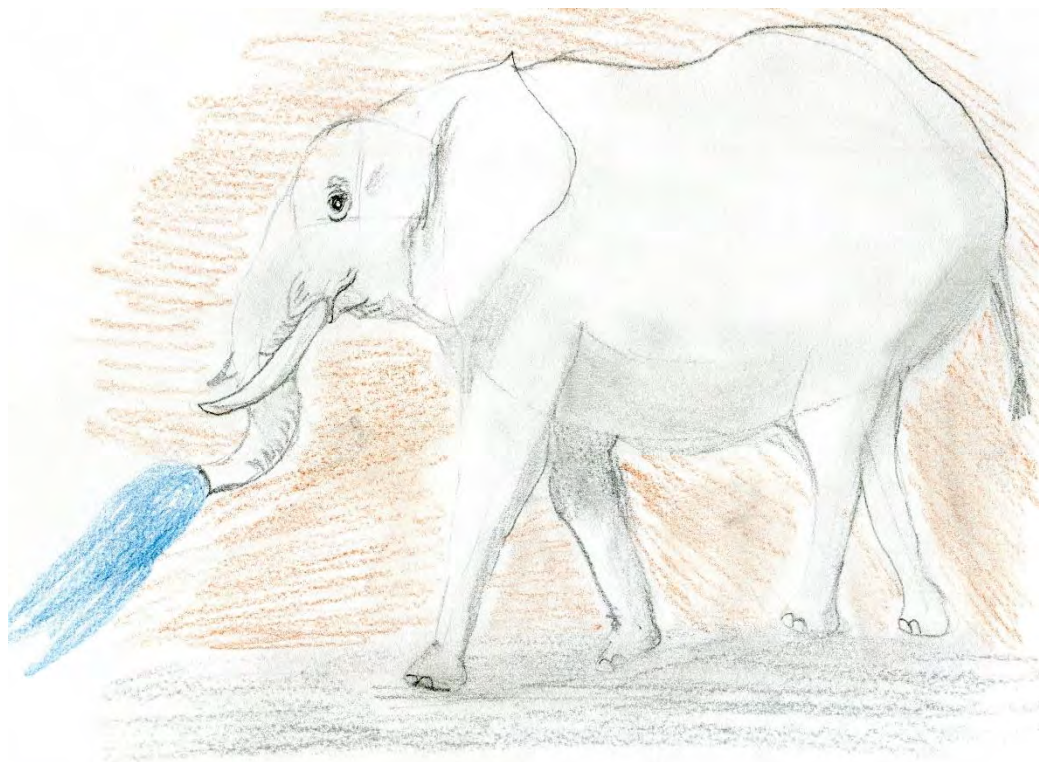

Relu se înfierbântă, aruncă mingea pe unde
nimerește, mai ales pe unde nu nimerește!

Poc, boc, se rostogolește în lustră și de-acolo
în oala cu supă.

Se aprinde perdeaua de la fereastră.
Furnicuța Anicuța imediat telefonează
pompișilor.

Sosește Fănel Elefanțel claxonând *tim-tam,*
tim-tam, tim-tam.

- Repede la apartamentul 99! mugește Fănel.

Brotăcel Portărel sforăia de răsunau pereții.

- Scoală-te, puturosule, nu ești în stare să te păzești nici pe tine, îl zgâlțâie Fănel ridicându-i șapca de pe frunte.

Brotăcel cască o gură cât el de mare și începe să orăcăie pe scări.

Dar focul se întreține. De la parter se auzeau trosnituri ca vreascurile rupte. Relu își pârlise piciorușele.

În campionatul național de juniori al furnicilor, Relu fusese desemnat sportivul numărul unu al anului. El lovea balonul rotund cu cele șase picioare deodată, impregnându-i o traiectorie ciudată.

Anicuța se smiorcăia toată:

- Vai, îmi arde casa și mobila!

Ce-am mai agonisit! O vară întreagă!...

Brotăcel își holbează ochii cât cepele la Elefântel:

- Cine ești dumneata?

- Pompierul de serviciu, nu se vede?

Cum Brotăcel nu se duminise după
somnul în care căzuse, Fănel îi aruncă
un jet de apă în nas.

Îmbufnat, Brotăcel scoate limba de-un
cot la el:

39

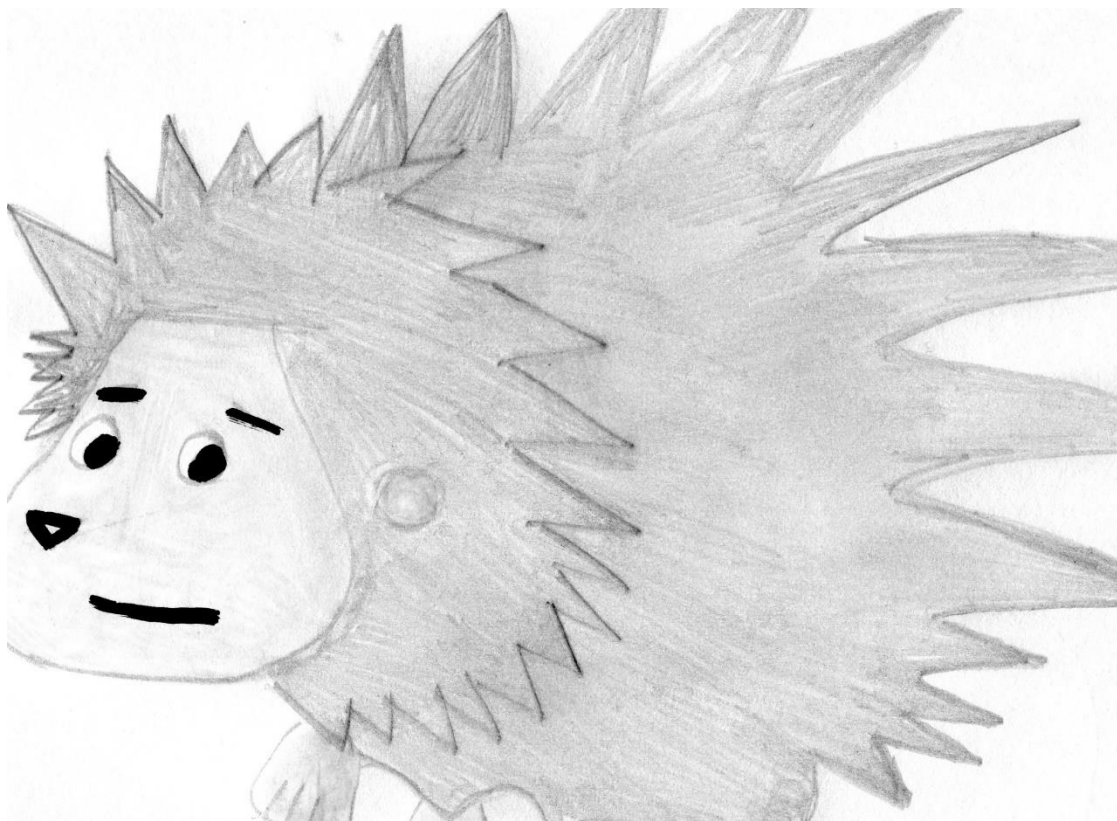
- Ce cauți aici?

- Nu mai mă ține din timp, răbufuește
Elefănțel. Arde apartamentul 99...

locatara Furnicuța Anicuța m-a
chemat... să sting focul...

- Ai autorizație? își dă importanță
Brotăcel, zgâindu-se în fața lui Elefănțel,
semnată de șeful de scară, accentuează
Portărel. Nu vreau să trag ponoase de
pe urma ta.

Și Fănel Elefanțel aleargă la șeful de scară,
un Arici cu Ghimpi, care se făcuse ghem
de nepăsare.

- Nu mă deranja din visare, morfolăiește
Arici cu Ghimpi.

- Repede, o semnătură. Anicuța și Relu ard.
Liftul de furnici s-a defectat.

Fănel se agită. Arici cu Ghimpi abia se mișcă.

- Grăbește-te, grăbește-te! urlă Elefanțul.

- Fii calm, băiete. Graba strigă treaba!

Și Arici cu Ghimpi scoate stiloul și întoarce o
iscălitură frumoasă, caligrafică.

Se moșmonește o oră, apoi îi întinde foaia
încântat:

- S-o păstrezi ca autograf!

Fănel i-o smulge din mână și fuga-fuga
la șeful de bloc, un Vulpoi de Soi.

- Am nevoie de acceptul dumneavoastră ca să pot stinge un incendiu.

- Numai după ce-mi perii coada. Nu vezi că sunt ocupat? Câtă indolență, domnule, te deranjează pentru orice fleac!

Și Vulpoi de Soi se privește în oglindă, mai fumează din pipă. Iar stiloul îi scapă din mână. Și-apoi, în dispreț, ce gândește el:

- Trage tu, acolo, o iscălitură în locul meu. Și dictează pe litere: V-u-l-p-o-i de S-o-i. (Fănel n-are încotro, scrie). Gata. Așa. De ce să mă obolesc eu!? Ești mulțumit?

- Mai bine mă lipseam, gângurește răsufând în fine Fănel Elefanțel numai pentru sine.

Și-ntr-un suflet se întoarce la blocul de
furnici cuminți. Îi prezintă în dinți lui
Brotăcel Portărel autorizația semnată și
parasemnată.

- Bravo, ai acționat, Fănel, în litera și spiritul legii, îl felicită Brotăcel.

Fănel nu mai așteaptă îmbrățișări plicticoase. Se urcă la al nouălea etajul în apartamentul 99.

Dar coboară cu iuțeală. Pe scara de incendiu. Furnicuța Anicuța și Furnicelu Relu, cu arsuri de gradul III, duși pe tărgi de patru Gândăcei.

- Ține-ți autorizația, zise în silă Elefănțel către Portărel. Tu protejezi răul din bloc. Nu mai am ce stinge. A ars totul!

Brotăcel pălește, înverzindu-se de întâmplare.

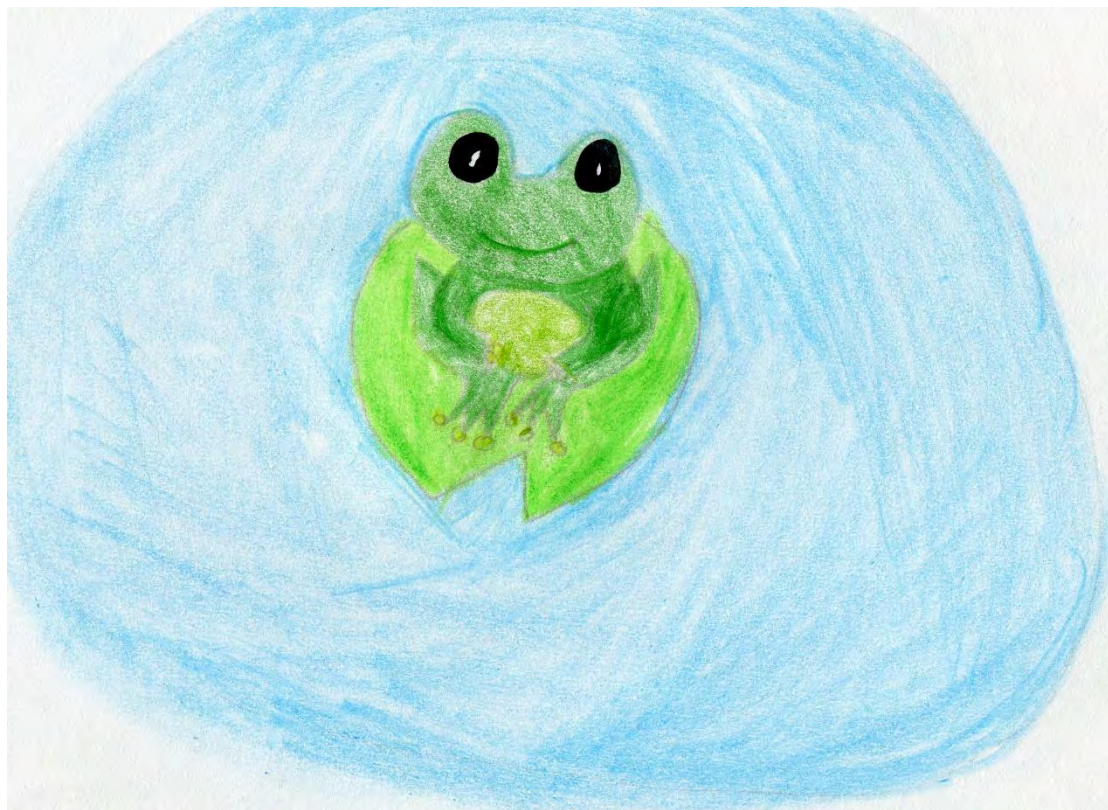
Iar afară, roată, masele de furnici s-au întrunit, s-au sfătuit și au demonstrat:

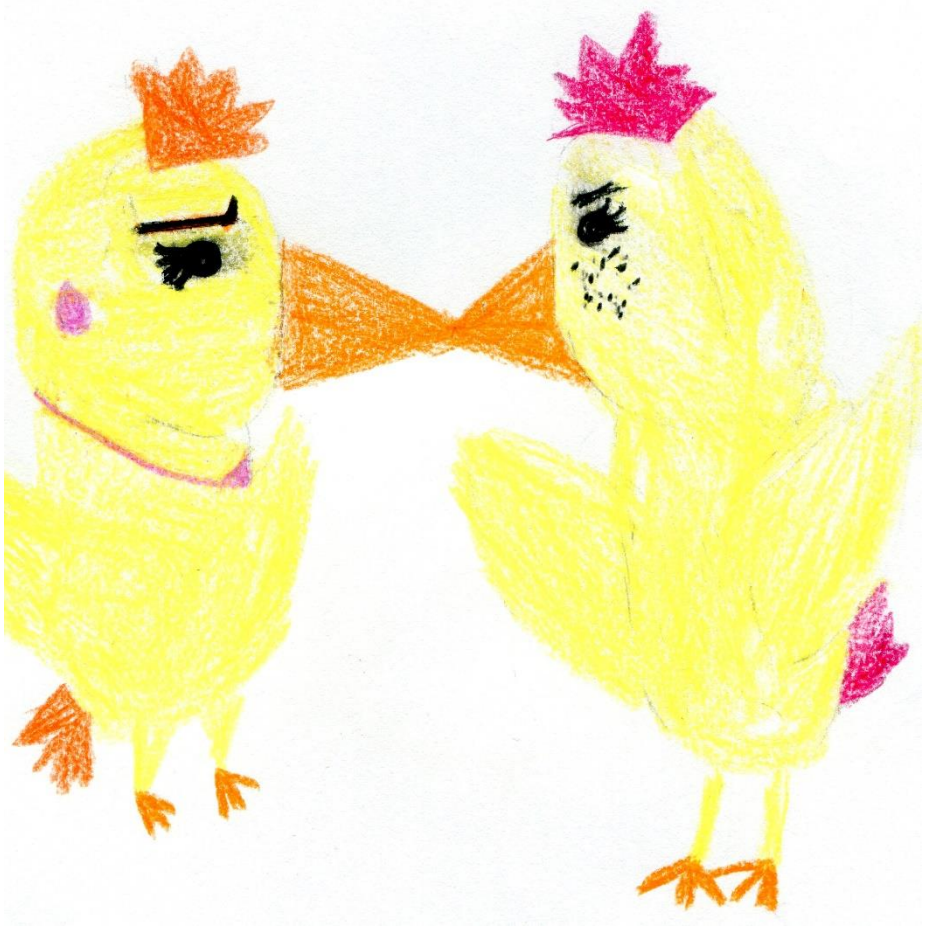
- N-avem nevoie de șefi și subșefi. Ne conducem singure, au conchis.

Într-un mușuroi de cenușă se transformase blocul de locatari, de atunci rămas nerenovat. Mai ieșeau de sub dărâmături câte un furnic sau o furnică, supraviețuitori. Și mai ies probabil și acum.

Pe Brotăcel, încurcă-lume somnolent,
l-a împins gloata în balta mâloasă,
să orăcăie singur până i-o venit acru
în gât.

- Du-te învârtindu-te, Arici cu Ghimpi.
 - Și tu, Vulpoi de Soi, să n-ai parte de noi!
- Mulțimea i-a izgonit în fundul pădurilor.

VECINELE

Moțata suferea enorm
că nu reușește
să se mărite.

Purta cercei
în ureche,
de argint,
și la gât
o salbă
de mărgele.

Cât era ziulica
de lungă,
cotcodăcea
cu o vecină,
Pistruiata,
despre condițiile
de viață din exil
și perioada
optimă de clocit.

Când Pistruiata
era plecată
la serviciu,
îngrijitoare
la un incubator,
Moțata făcea
ochi dulci
vecinului,
Pintenatu.

Tocmai se întorsese
Pistruiața
de la slujbă,
cu poșeta
sub aripioară,
durdulie, ciripind
cuminte, se fardase
abundent
și plescăia din cioc.

Dar pe cine credeți
că găsisse ea, zburată
deasupra gardului?

Pe domnișoara-doamnă Moțata! Cântase de trei ori
Pintenatu, se încordase ca un arc în suspensie, apoi
urcase pe o grămăjoară de gunoi și scormonea
nervos cu ghearele.

Moșata îl privea galeșă cu un ochi,
după care întorcea pe celălalt, cârâia
singură de plăcere, îmbujorată toată,
și-i surâdea cu inimioara.

Pistruiața s-a îmbufnat până la cer de
comportarea vecinei care-i viola
domiciliul conjugal!

- Ce cauți, surato, pe mejdina altuia?
"Poți să-i bagi și jar în gură că nu
recunoaște" - se gândea Pistruiața.

Moțata a făcut
ochii mari, cât
și-i rimelase ea,
și-a strâns rochia
înfoiată și ... gata,
gata să cadă
de pe gard,
se clătina uluca
într-o parte
și-n alta; de
emoție, Moțata
fâl, fâl în brațele
Pintenatului!

Păi, ce ziceți, că atât i-a trebuit Pistruiatei!
Și pune-te, nene și trage-o de păr,
și rupe-i puful.

Cum să le despartă cocoșul?
Împinge-i la cucuriguri. S-au încins lupte
greco-romane între găini. Când Pistruiata
ataca cu ghearele, Moțata se apăra cu fuga.
Era înveninată Pistruiata, ca o soție înșelată.

- Ți-am fost fidelă o viață întreagă, îi reproșa
ea bărbatului. Să-mi spargă nememica asta,
vopsită, casa?

Nedumerit, o vreme, cocoșul a stat deoparte,
după care a intervenit să potolească spiritele.

A intrat țanțoș în vâltoarea luptei. Dar n-a apucat bine să le despartă că, jap, s-a trezit cu un ciocănit în cap, fulgii au început să-i plutească prin aer de credeai că ninge.

Dacă se aținea la Pistruiată îl lua la rost
Moțata, iar dacă vroia s-o calmeze
pe Moțată îi sărea în spate Pistruiata.

Când două se ceartă, al treilea
nu câștigă!

Și femeile, dăi și dăi, în flușturașnicul
de trubadur:

- Că numai din cauza ta, îl acuza
și Moțata, jumulită de pene.

S-a pomenit el luat la întrebări
și asalturi.

Căuta să se ferească în stânga, era lovit
din dreapta.

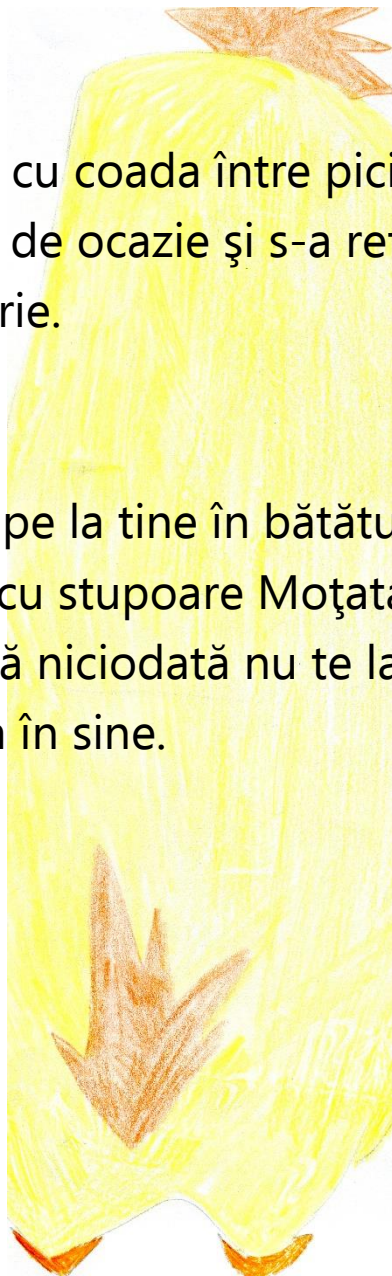
- Ce-aveți, fetelor,
cu donjuanul
nostru, a sărit
în ajutor Alba,
vecina de peste
drum, care tocmai
își așezase
băsmăluța
cu floricele
la gușă, iar
ochelarii de soare
îi ridicase
pe creastă.

Ciufulit și cu coada între picioare, Pintenatu a profitat de ocazie și s-a retras tiptil în bucătărie.

- Cum, și pe la tine în bățatură a călcat? - constată cu stupeoare Moțata. "Vecina de lângă casă niciodată nu te lasă!", își medita în sine.

Dar Alba telefonase la Poliție.
A apărut claxonând,
un Rățoi cu șapcă
pe cap și pistolul
la brâu.
Le-a cerut
pașapoartele.

Pistruiața și Moțata se refugiase din Țara Strușilor, unde constituiau un grup minoritar de zburătoare care rătăcea prin deșert - fără să găsească pic de grăunțe -, prigonit de autorități, în Țara Păsărească.

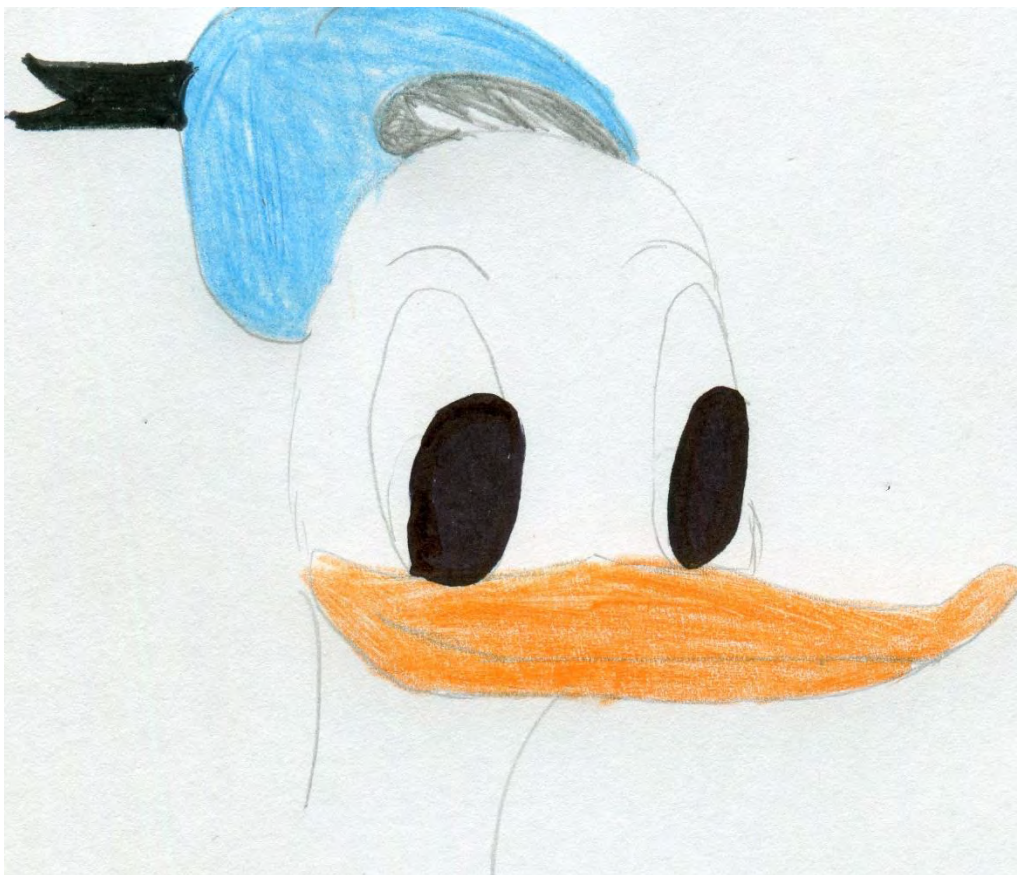
Își păstraseră limba, dar în privința obiceiurilor din noua lor patrie, nu se integraseră suficient.

- O să fac cu dumneavoastră puțină instrucție - s-a războit polițistul, asurzindu-le cu hurea motocicletei sale Yawa.

- Vă rog
să nu vă mai certați.

La noi - a măcăit din nou șăpcăliosul -
deoarece sunt de zece ori mai numeroase
femeile decât bărbații, *poligamia*
este permisă.

- Un cocoș are dreptul prin Constituție, la un cârd de găini. Înțelegeți că *așa e neamul păsăresc*. Pace, pace - a reluat Rățoiul - între două dobitoace.

Și de-atunci, cocoșul
a fost recunoscut ca rege
încoronat al găinilor.

CĂTELUȘA LUȘA,

PURCELU CELU

ȘI

PISICA SICA

Când au apărut zorii, Cățelușă Lușă s-a sculat prima, s-a întins pe labele din față, a scâncit ușor cu botul cărn prin care îi ieșea limba de-un cot, după aceea a dat deșteptarea:

68

- Ham! Ham!
Sculați-vă!
Ham! Ham!

Purcelu Celu dormea pe-o parte, cu picioarele strânse la piept ca să se-ncăldurească, cu râțul înfundat în culcușul lui de paie.

69

A guițat nițel, și-a încârligat codița și s-a pornit să caște.

Cea mai leneșă dintre toți s-a dovedit
Pisica Sica.

70

Domnița mătă a miorlăit o singură dată
printre mustăți:

- Ci-nee îmi de-ran-jeaaa-ză soom-... ?

Cățelușa Lușa, cum a auzit obrăznicia,
s-a repezit țintă, cu părul cârlionțat,
în direcția mieunatului lingav și puturos:

- Ham! Ham! Nu ți-ar fi rușine, mătă
bătrână! Ham! Ham!

Speriat de strigătele și amenințările din
afara cocinei sale, pe care tocmai o
împodobise cu ierburi fel de fel,
colorate, agățate în gardul de sârmă,
Purcelu Celu a scos un "grootș" pe tic și
s-a apucat să țipe și să se-ncure cu pași
scurți și repezi încovoiat ca un covrig.

Pisica Sica, cu pleoapele pe jumătate închise, a crezut că pe Purcelu Celu îl ceartă 72
Cățelușa Lușa, și de aceea sărmanul se agită în cușcă. Sica s-a lungit, cât era ea de micuță, cu labele dinapoi, apoi s-a ghemuit din nou în somnul dulce al dimineții. Lușa fugea cu gura căscată, nervoasă.

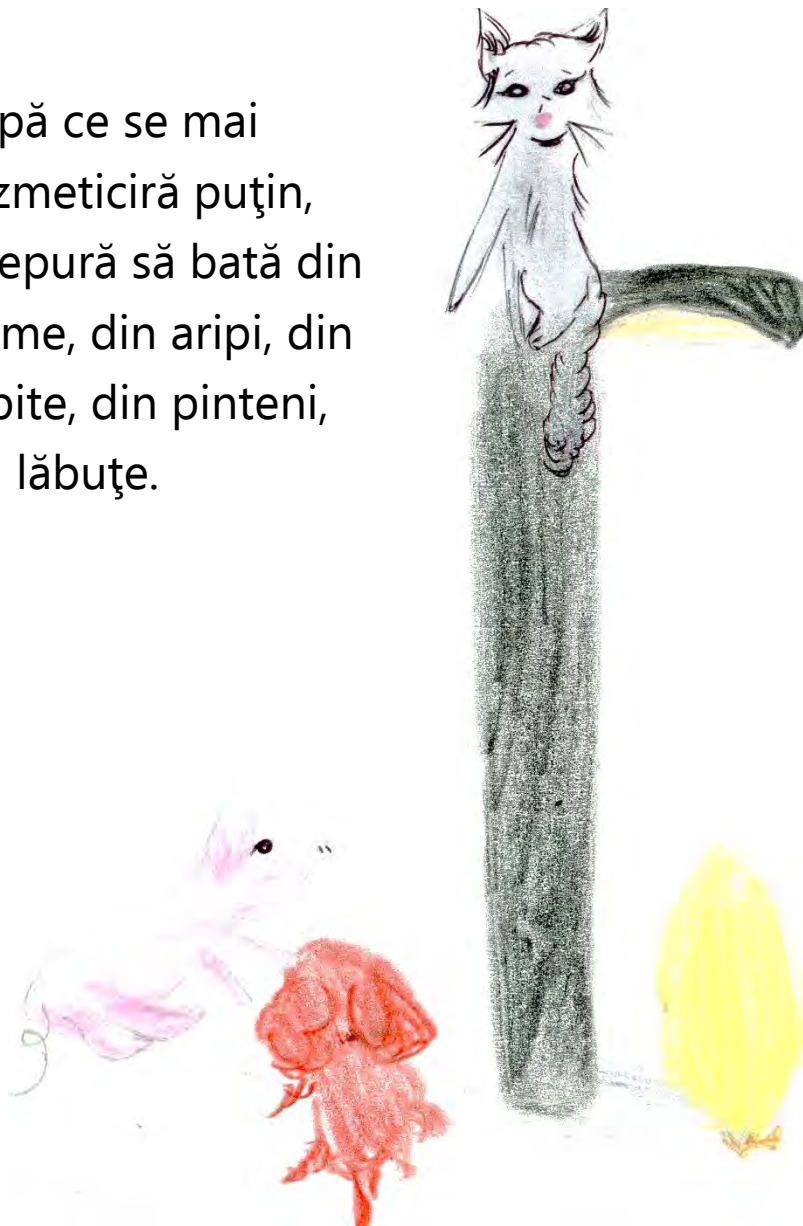

Sica simți lătratul foarte aproape, deschise un ochi și văzu înaintea-i o scorbură neagră, bulbucată, cu dinți ascuțiți și sticloși ca de balenă.

Se trase tremurată îndărăt și zvâm!... se bârâcă pe-un par. Pulsul îi tăia respirația. Se urcă ciudată de-a-ndărătelea, cu labelle din spate își făcea vânt, se-arunca mai sus, se sprijinea pe cele anterioare.

Lușa făcu ochii mari. Celu și el se pironi locului. Priveau cu jint, și nu le venea să creadă. Când se uitară împrejur, toate orătăniile se strânseseră roată lângă stâlp, stupefiate ca la circ.

După ce se mai
dezmeticiră puțin,
începură să bată din
palme, din aripi, din
copite, din pinteni,
din lăbuțe.

Într-adevăr, Sica avea talent la cățărat pe frânghie, pe stâlp. Câștigase și câteva medalii olimpice, una o purta legată la gât.

Se mai liniști câteva minute în vârful stâlpului, ca o regină sau ca o vedetă de cinema, apoi, văzând că mulțimea este de partea ei, coborî (și de această dată în același fel: de-a-ndăratelea, în ovațiile tuturor).

Când ajunse mai aproape de orătării le falfâi coada-i mătăsoasă pe la nas - în special d-nei Lușa și d-lui Celu, și atinse nisipul, iar publicul o felicită.

Gâscanu Manu desfăcu cioaca de la cocina d-lui Celu cu ciocul.

Sica își croi drum printre spectatori,
Lușa și Celu în urmă îi țineau trena.

Când sosiră în mijlocul ogrăzii, Cățelușă
Lușă, Purcelul Celu și Pisica Sica încinseră
o horă de mână.

Se prinseră orătăniile în joc: și Găina Ina cu Cocoșelu Nelu, și Rățușca Țușca și Căprița Rița, scobori din nori și Porumbelu Gelu de intră în horă, o horă mare ca-n povești, și încheiară o pace universală, pace între dobitoace.

De atunci, animalele casei trăiesc în bună înțelegere și prietenie.

PĂCALĂ

ȘI

SUPERMAN

Hazliul Păcală și forțosul \$uperman
s-au întâlnit. Și s-au luat la întrecere.

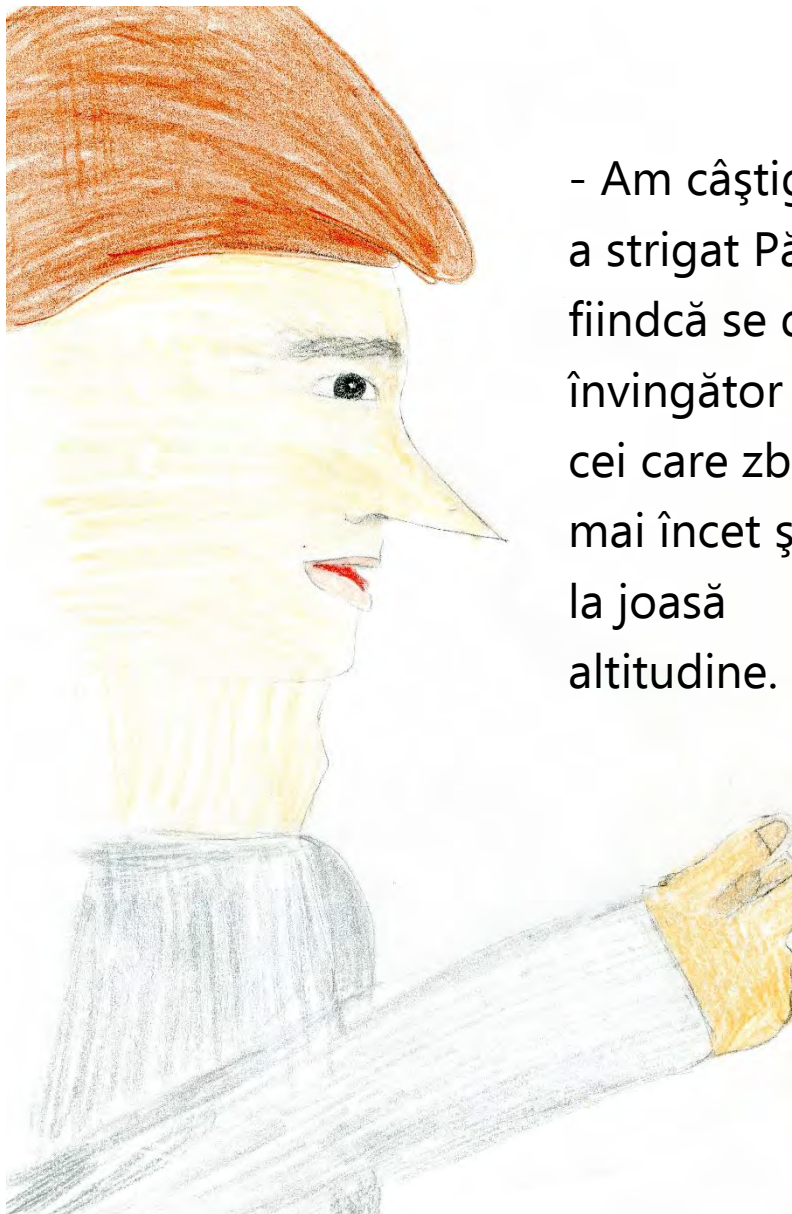

Mai întâi la viteză.

Păcală zbura cu un avion supersonic,
iar \$uperman cu costumul său fermecat.

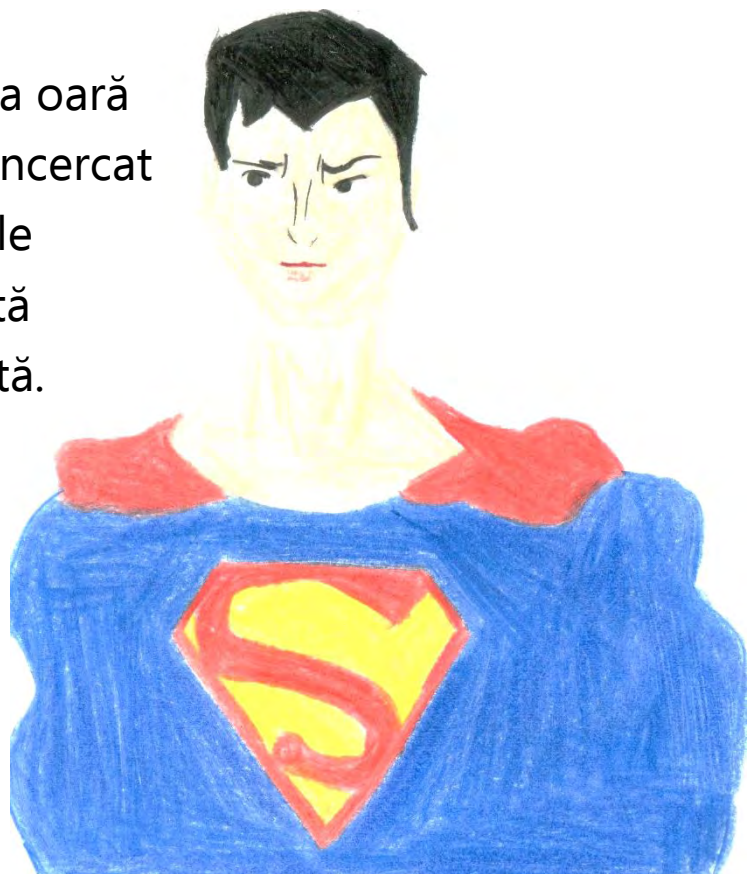
Dar \$uperman a zburat mai sus
și mai repede decât Păcală.

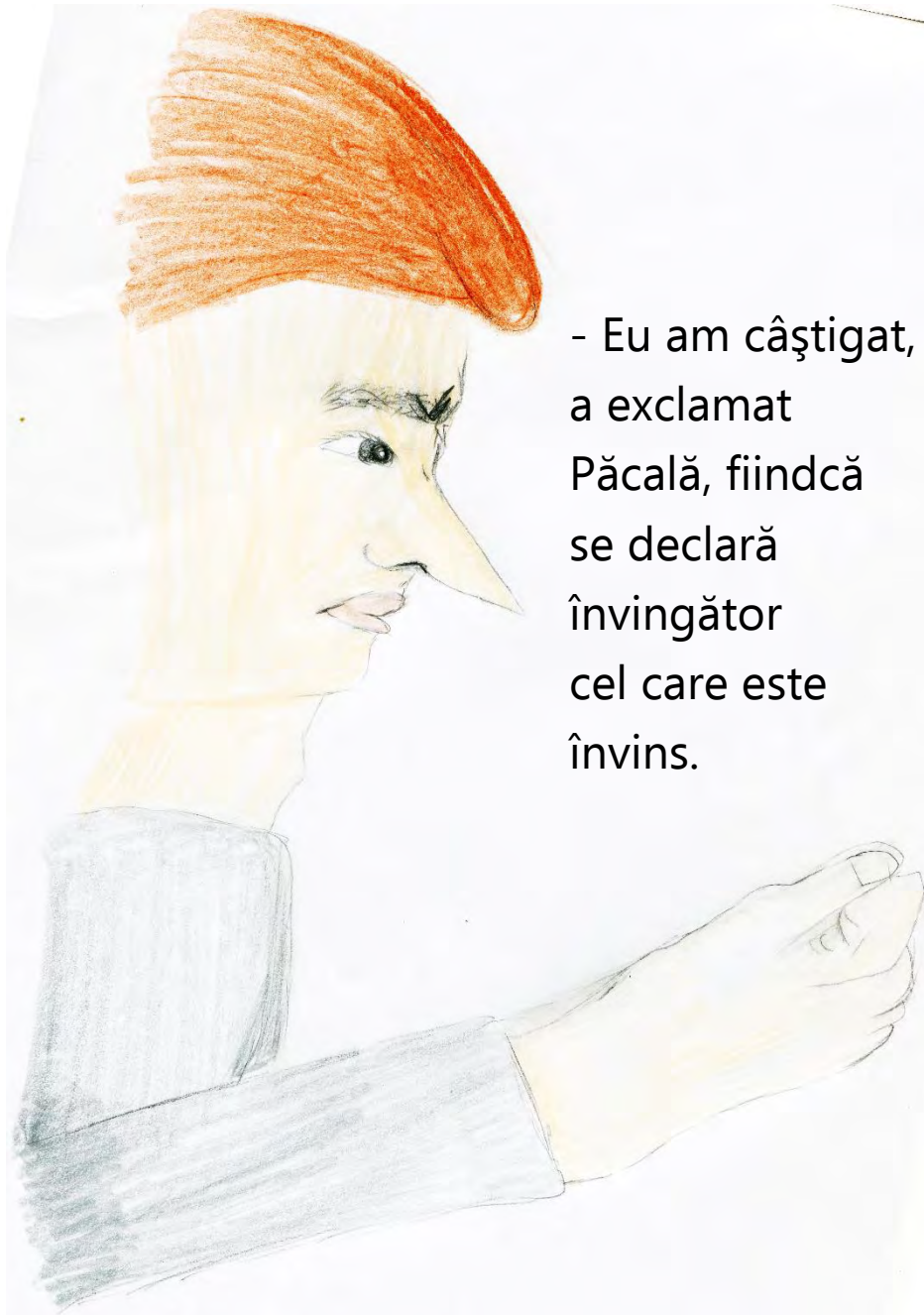

- Am câștigat,
a strigat Păcală,
fiindcă se declară
învingător
cei care zboară
mai încet și mai
la joasă
altitudine.

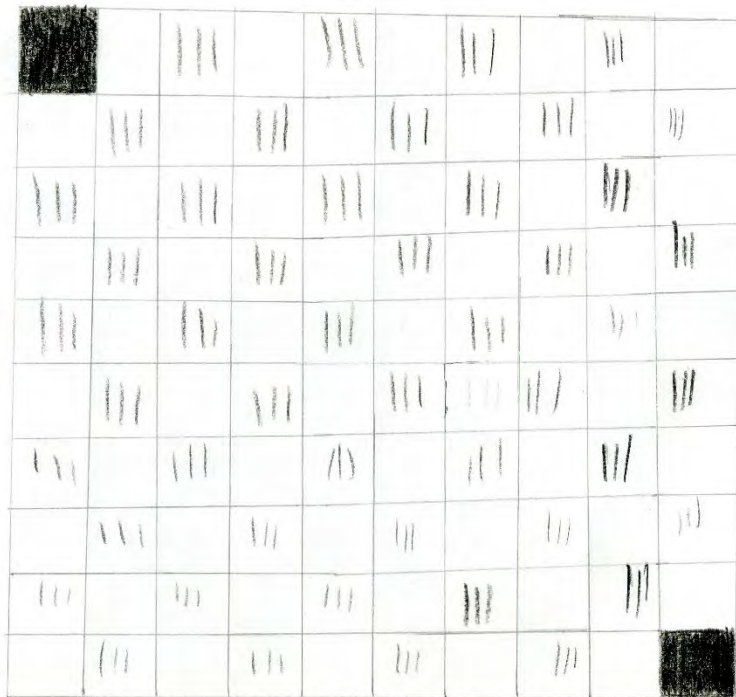
A doua oară
și-au încercat
puterile
în luptă
dreaptă.

Trei zile și trei nopți s-au bătut, până când
\$uperman l-a trântit la pământ pe Păcală.

- Eu am câștigat,
a exclamat
Păcală, fiindcă
se declară
învingător
cel care este
învins.

A treia încercare a fost la gândire.
Să joace o partidă de șah.

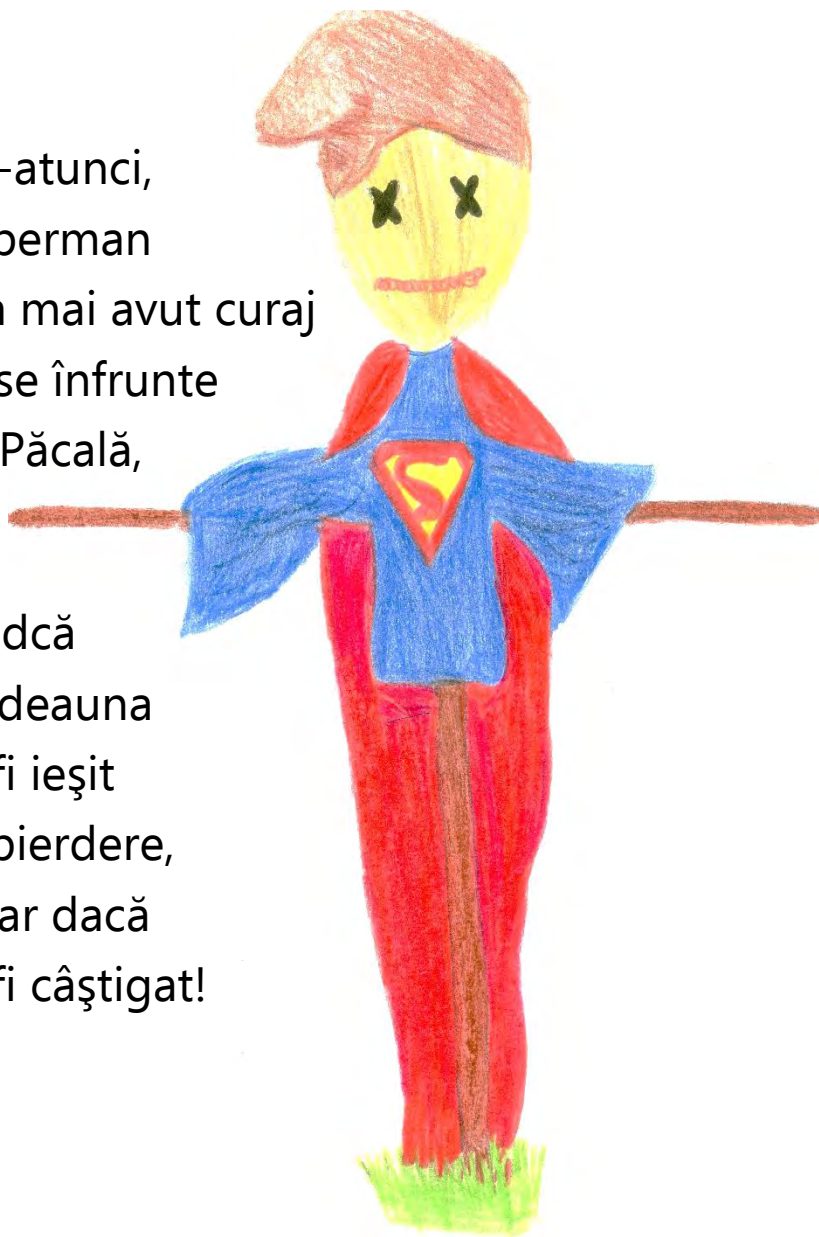
\$uperman i-a dat mat lui Păcală
în șaptezeci și șapte de mutări.

- Victoria îmi aparține
mie, a declarat Păcală
într-un interviu de
presă televizat, fiindcă
se consideră mai bun
la șah cel care
primește mat.

De-atunci,
\$uperman
n-a mai avut curaj
să se înfrunte
cu Păcală,

fiindcă
totdeauna
ar fi ieșit
în pierdere,
chiar dacă
ar fi câștigat!

sfârșit

O carte pentru copii care vor să doarmă frumos și să se trezească deștepți, povestind peripețiile unui godac năzdrăvan; o fabulă cu furnici, brotăcei, arici, vulpoi și elefănței; o serioasă ceartă între vecinele galinacee terminată cu o pace de lungă durată; o distracție cu orătăniile și animăluțele de prin curte, avându-i protagoniști pe pisica Sica, cățelușa Lușa și purcelu Celu; pățaniile lui \$uperman, mereu înfrânt în confruntări de Păcală.

ISBN 978-1-59973-507-8

9 781599 735078 >